

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרון בארה"ק, רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
בנטיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פרשת הקת

בס"ד, עש"ק פרשת הקת
כ"ש סיון תשע"א - שנה ב' גליון ע"ז

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
9:06	8:31	7:14	9:03	8:34
9:03	8:34	7:29	9:53	9:21
10:16	9:44	8:31		

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם (כ ה).

הסלע הוא תיקון לחטא עה"ד שכתוב בו 'המן העץ, וזה ג"כ מרמו 'המן הגרן ומן היקב' שהם היו העץ הדעת, כמו שהבאנו לעיל הדעות בחז"ל מה היתה העץ הדעת.

אבל משה רבינו לא עשה כן, רק הכה את הסלע בחינת יחודא תתאה, ולא קישר אותו ליחודא עלאה בחינת דיבור, ולכן אומר מרן הארז"ל שהחטא של משה רבינו היה כמו החטא של אדם הראשון, משום שלא תיקן אותו.

וזה מה שתירגם יונתן בן עוזיאל על הפסוק 'יך את הסלע במטהו פעמים' בזמנא קדמאה אמיפת אדמה, ובזמנא תניינא נפקו מיין. היינו כי מד"ם חסר אל"ף א'לופו של עולם כדי שיהיה בגי' שם מ"ה שהוא שם התיקון כידוע, ומשה רבינו לא תיקן את החטא עה"ד לכן יצא דם.

ולפי זה מובן ג"כ מה שאמר הקב"ה למשה ואהרן 'ענן לא האמנתם בי להקדישני' כי אמונה הוא בחינת ו"ה בחינת יחודא תתאה, כמבואר בתיקוניזוהר (הקדמה ה.) וז"ל: מסטרא דשיכנתא תתאה איהי 'אמונה' ומסטרא דצדיק, דביה כלילן תרין שמהן אמ"ן, דאינון יאהדונה". היינו שבתוכה 'אמונה' יש בו אותיות אמ"ן ו"ה. וקדושה הוא בחינת ו"ה כידוע (שער הכוונות דרושי הקדיש ד"א) בחינת יחודא עלאה, היינו שהקב"ה אמר להם 'ענן לא האמנתם להקדישני' שלא חיברתם בין יחודא עלאה לתתאה. ולכך נגזרה על משה ואהרן מיתה, כמו שנגזרה מיתה על אדם הראשון לאחר החטא, כי הרי זה אותו חטא כמבואר.

(רעוא דרעיון תש"ם לפ"ק)

רבי מאיר, רמון מצא, תוכו אכל קליפתו זרק. שבני ישראל אמרו למשה שבגלל שעוד לא תקנת את החטא של עה"ד, לכך לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון' שלכן המקום הזה לא יכול להצמיח המינים האלו.

וזהו שציוה הקב"ה למשה, אך הוא הדרך לתקן החטא עה"ד, 'קח את המטה והקהל את העדה וגו' ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו' רצה לומר שזה מבואר ממרן הארז"ל מליקוטי"תורה (זכריה) על הפסוק 'ביום ההוא יהיה הוי"ה אחד' שלעתיד לבוא יהיה השם הוי"ה יהי"ה, שו"ה משם הוי"ה יהיה י"ה כמו י"ה הראשון, והביאור בזה שיחודא עלאה הוא בחינת דיבור בחינת ו"ה, ויחודא תתאה הוא בחינת מעשה בחינת ו"ה, וכל עבודתינו הוא שיהיה יחודא תתאה בחינת מעשה כבחינת יחודא עלאה שהוא דיבור שהוא יותר רוחניות, ואז יהיה השם הוי"ה יהי"ה, ויהיה התיקון השלם.

וזה מה שאמר הקב"ה למשה אך יתקן את החטא של עה"ד ויהיה התיקון השלם 'קח את המטה' בחינת מעשה יחודא תתאה, 'ודברתם אל הסלע' בחינת יחודא עלאה, היינו שתעלה הבחינה של מעשה יחודא תתאה לבחינת דיבור יחודא עלאה, ועי"ז יהיה התיקון של עה"ד.

וזה מה שמרמו התורה באמרו 'המן הסלע', כי 'המן' בגי' היחוד של לעתיד לבוא יהי"ה אדני", שמתו יהיה היחוד הזה, כשיהיה התיקון 'הסלע' בגי' ע"ן תיקון חטא עה"ד.

וזה מה שמביא הבעל-הטורים בשם המסורה, שג"פ כתוב בתורה תיבת 'המן', דין 'המן הסלע', ואידך 'המן העץ' (בראשית ג יא), ואידך 'המן הגרן או מן היקב' (מ"ב ו כו). לרמו שענין

כבר עמדו המפרשים מה היה החטא של משה רבינו, שרש"י פירש (בפסוקים יא יב, ובדברים לב נא) מפני שצוה אותם 'ודברתם אל הסלע' ולא אמר והכיתם, שאילו דברו, היה הקב"ה מתקדש לעיני כל העדה, ואומרים ומה סלע זה שאינו שומע ואינו מדבר מקיים דברו של הקב"ה, אנו על אחת כמה וכמה. אבל הרמב"ן חולק על רש"י ואומר, וז"ל: ולא נתחוו, כי מאחר שצוה 'קח את המטה' יש במשמע שיכה בו, ואלו היה רצונו בדבור בלבד מה המטה הזה בידו. ולכן פירש שהחטא היה משום שהכה פעמים את הסלע, שלא היה צריך להכותה רק פעם אחת בלבד עיי"ש.

ועוד צריך להבין מש"כ 'ויאמר הוי"ה אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי לקדישני לעיני בני ישראל' הרי רש"י פירש על 'יך את הסלע בהמטהו פעמים' (כ יא) לפי שבראשונה לא הוציא אלא טיפין, לפי שלא צוה המקום להכותו אלא ודברתם אל הסלע, והמה דברו אל סלע אחר ולא הוציא, אמרו שמא צריך להכותו כבראשונה וכו'. א"כ אין כאן חסרון אמונה כלל.

והנראה לומר שזה מבואר ממרן הארז"ל בלקוטי תורה, שענין חטא משה רבינו ע"ה שחטא בסלע, הוא ממש חטא אדה"ר עיי"ש. יוצא מזה שמה שהקב"ה אמר למשה רבינו שיזכר אל הסלע, היתה כדי שיתקן בזה החטא של אדה"ר.

וזהו שאמרו בני ישראל למשה 'לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון' (כ ה), היינו כי הרי יש כמה דעות בחז"ל (ברכות מ), מה היתה עין הדעת, אם חטה שהוא זרע, וי"א תאנה, וי"א שסחטה ענבים ואכלה ונתנה לו (בר"ש ה), ורמון ג"כ מרמו לזה כמו שאמרו במסכת חגיגה (טו:): על

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

זאת חקת התורה אשר צוה הוי"ה לאמר (יט ב).

אפשר לקשר תחילת הפרשה לסיום הפרשה במלחמת עוג שכתוב 'אל תירא אותו' (כא לד), עפ"י דברי הוזה"ק (ח"ג קפד). כי התיירא משה להרוג את עוג בגלל הרשימה דאות מילה שנתן לו אברהם אע"ה. וזה הביאור 'זאת חקת התורה' דעיקר נתינת החק מילה שנקראת 'חק', הוא קיום התורה, וכמו שאומרים 'על בריהך שחתמת בבשרינו ועל תורתך שלמדנו', ועוג שלא קיבל על עצמו את חק המילה עם קיום התורה, א"כ הוא מפר ברי"ת, א"כ האות מילה אינו כלום אצלו, כי עיקר ענין 'אות' מצות מילה הנקראת 'אות' היא מתי שהיא הכנה לקיום התורה, אבל עוג שלא קבל על עצמו עול תורה, א"כ מילתו אינה כלום, א"כ שפיר אמר לו הקב"ה 'אל תירא אות' ו' מאות ברית מילה שלו, כי העיקר הוא כשהוא עם חקת התורה.

(פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

ויאמר הוי"ה אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם (כ יב).

ואתה אחי תשכיל, אף שיראה תתאה וראת עונש מלכות רעשיה, נקרא ברברי מן שהירא ממנה עובד עבודה זרה, אעפ"כ האי שלהובא דיראת עונש מועיל למחוי ראש הקליפות ולהסיר כל תאות רעות, חוץ מרשעים שבחיהין קרוים מתים (ברכות יח:) ואחר ההעדר אין להם אפילו יראה זאת, כי אין חרצובת ובריא אולם (תהלים עג ד), כי באמת אף יראה זאת קדוש יאמר לה, אלא למי שעובד בבחינה זאת יקרא עובד עבודה זרה, אבל מי שמשתמש בה להסיר מסך חומר עב וגם ולהסיר הרע, קדוש יאמר לו ובחינה זאת מטהר למטמאים ומטמא לטהורים שהירא ממנה עובד עבודה זרה רק ביראת יהו"ה כל היום (משלי כג יז).

(אויצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את הוי"ה ויקדש בם (כ יג).

רצה לומר כתיב למעלה מזה 'יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל' כלומר ידוע הוא שעיקר וראשית עבודת הבורא ב"ה, הוא אמונה ובטחון להשי"ת, ואמר הקב"ה למשה ולאחריו 'יען לא האמנתם בי' כמו ששמעתי מאאמו"ר הרה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל זלה"ה משם הבעש"ט זלה"ה, שאמר כפה קדשו, שבאמונה שלמה יכול להפוך מעין לזהב וכסף ע"כ. לזה אם היו עושים משה ואחריו באמונה לבד היה יוצא מים ג"כ, והיה מזה קידוש השם שבאמונה לבד אפילו אבן שומע להם, והיו חושבים שבודאי מה שהם בעצמם באמונה ובטחון גדול, לזה יש להם כח זה להוציא מים בדבור בעלמא, ומזה ג"כ היו כל ישראל הולכים אחריהם לדבק במדות אמונה ובטחון, שהוא עיקר וראשית של כל עבודה להשי"ת. לזה אמר הקב"ה 'יען לא האמנתם בי' באמונה לבד, 'להקדישני' תמיד 'לעיני בני ישראל' שיהיו רואים אפילו בעיני שכל בגשמיות שלהם גדול חשיבות אמונה ובטחון שהוא לפני הקב"ה, והיו מתדבקים כל ישראל באמונה ובטחון. לזה אמר אח"כ 'המה מי מריבה' כלומר זה שלא היו עושים באמונה לבד הוא עצמו 'מי מריבה' שהם מעורבים טוב רע, 'אשר רבו בני ישראל את הוי"ה' כי מי שיש בו אמונה ובטחון הוא באחדות אחד עם ה'. 'ויקדש בם' אעפ"כ היו משה ואהרן מעלים את ישראל בשם מ"ב, שיהיו כולם קדושים קדושי עליון לעבוד את עבודת הבורא ב"ה בהרחבת הלב דקדושה והבן.

(בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

וינרם אבד חשבון עד דיבין ונשים עד נפח אשר עד מידיבא (כא ל).

'ונרם' מלא יו"ד, ודרשו בו חז"ל (עי' ב"ב עח: וז"ל: הגמרא, 'ונרם' אמר רשע אין רם, אבד חשבון' אבד חשבוננו של עולם, 'עד דיבין' אמר הקב"ה המתן עד שיבא דין), ואני רם היינו מי שמתגאה, ובוה אין רם אמר רשע, שמתמת גאווה כופר ואמר אין רם, 'אבד' חשבוננו של עולם. 'עד דיבין' חסר וא"ו, שכל זה אומר 'עד דיבין' בא דין, כשיבוא עליו דין, יראה שיש משגיח בכל תנועה, ולא נאבד דבר קמין מן החשבון צדק.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

ויצעק אל הוי"ה וישמע קלנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים והנה אנהנו בקדש עיר קצה גבולך (כ טז).

רש"י מפרש בברכה שברכנו אבינו הקול קול יעקב (בראשית כו כב) שאנו צועקים ונענים. ואח"כ מבאר רש"י ז"ל על הפסוק 'פן בחרב אצא לקראתך' אתם מתנאים בקול אני אביא עליכם במה שהורישני אבי 'ועל חרבך תחיה' (שם ט). והוא לכאורה טענות שקר, שהרי כך הותנה יצחק אם הקול קול יעקב אין ביד עשו חרב, ומה מביא טענת הבל של אותו רשע.

אלא הענין, 'וישמע קלנו' חסר וא"ו ושם כתיב 'הקל קול יעקב' מלא וא"ו, והכי פירושו שבשעת קבלת התורה זכו ישראל למדרגות וא"ו 'עין החיים' ממש כידוע, ואחר שאמרו 'קרב את ושמע' (דברים ה כד) ובפרט לאחר מי מריבה, וזה הוא סמיכות הפרשיות [של פרה אדומה מומאה וטהרה למי מריבה], דאחר מי מריבה נפלו לגמרי תחת 'עין הדעת' באסור והיתר טמא וטהור. וכל זה אם לומדים הלכות אלו לשמה ולא בריב וגאות, הקב"ה מטעים להם מ'עין החיים', והארה נמשכת להם מעין החיים, אשרי הוזהר לזה, בפרט הלומדין בספר הוזהר הקדוש רואין עולמם בחייהם, ואז אין לעשו שליטה עליהם כלל.

אבל כשקול יעקב 'עין החיים' מתלבש תוך 'הקל' בלא וא"ו הוא 'עין הדעת' ובלא חיים, ולומדין בלא יראה ובלא אהבה אלא מהשפה ולחוי, אוי 'הקל' חסר וא"ו, וגורמין גלות והריגה רחמנא ליצלן, כידוע מן המעשה של תלמיד מרן מובא בספר ערבי נחל (ברדוש ראש השנה). ולומדין להתנאות ולקנטר בפלפול של הבל, מבלי כוונה לקשט השכינה בפלפול אמת, אשר קודשא בריך הוא חרו בפלפולא, אלא כמבואר בזהר (תיקו"ז חדש) צווחין בכל יומא באורייתא בכמה קושין מצווחין בה ככלבין, ולית מאן דישתדל באורייתא לסלקא שכונתא לאתרה עיין שם. אוי לנו מיום הדין, כמבואר בהמעשה הנ"ל שכל התורה שלמדו נמסר ביד הס"מ, עיין שם בערבי נחל במעשה הנ"ל ויסמר שערת ראשך. זה נקרא 'הקל' חסר וא"ו, ש'קול יעקב' עצם התורה נתלבש בבחינות 'הקל' חסר וא"ו וחסר חיים, ואז 'הידים ידי עשו', ולזה 'קלנו' דכאן חסר וא"ו ע"י מי מריבה.

וזה טענת מלך ארום שמביא רש"י ז"ל, אתם מתנאים בקל, ולומדין התורה בגאווה וקנטור וניצות, ולזה 'קלנו' חסר וא"ו, ולכן אני אצא עליכם במה שהורישני אבא 'ועל חרבך תחיה', כי כך הוא התנאי כש'קול יעקב' התורה נתלבשת בתוך 'הקל' חסר וא"ו של חיים, אוי 'הידים ידי עשו'.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

חיוב הנחת תפילין ר"ת. סימן לד (ג)

רבינו האריך בזר זהב (סק"א) בענין חיוב הנחת תפילין ר"ת, ומקדים להביא את סדר השתלשלות וקביעת הפסק הלכה לדורות, ונביא בעזרה"ת בכל גליון ענין אחד מדבריו.

ערוה ומרבין ממזרים, חלילה חלילה לאנשי עצתו של יוצר בראשית שיהיה דמיון כזב בדבריהם, במה שנאמר בסיני וחרות על הלוחות (שמות לב טז), והכל אמת, וכל אחד עושה כפי שורש נשמתו.

סברת המחלוקת בין רבי אליעזר וחכמים במילה

ובדעת ושורש רבי אליעזר יש להבין קצת, דודאי פשוט שאם עושין המצות בהארה ושמחה ודביקות רודפין אחרי המצות לטעום מאור עליון לשם אל אלקי עולם, בודאי הכל דוחה שבת כמו אש של המקדש אש גבוהה, ולכן במקומו ושורשו היו עושין כך ומצליחין עד שהיו מכבין אש זרה שלא נפלה דליקה עליהם. וחכמים ראו שהדור אינו סובל זה שהרי אנחנו עושין מצות אנשים מלומדה, וחותכין המילה כמו שחותכין הלחם בבהלה בלי לב ולב, למה נתיר עוד מכשירין לדחות שבת, ואסרו.

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

הרשעה גזרה על ישראל על המילה ועל אותה העיר לא גזרה. תניא רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה כגון מילה דכתיב שש אנכי על אמרתך כמזוץ שלל רב עדיין עושין אותה בשמחה, וכל מצוה שקבלו עליהם בקטטה כגון עריות דכתיב וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו על עסקי משפחותיו עדיין עושין אותה בקטטה, דליכא כתובה דלא רמו בה תיגרא. תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליהם למיתה בשעת גזרת המלכות כגון עבודת כוכבים ומילה עדיין היא מוחזקת בידם, וכל מצוה שלא מסרו ישראל עצמן עליה למיתה בשעת גזרת המלכות כגון תפילין עדיין היא מרופה בידם, וכו'.

מענין הנ"ל השייך לפרשה

שלא זכינו אנו לומדין התורה באיסור והיתר טמא וטהור פסול וכשר, אשר באצילות הכל אלהות אחד ב"ה וב"ש, ואילו זכינו לזה התורה לא היה צריכין לרב ולמורה כמו לעתיד, שנאמר (ירמיה לא לג) לא ילמדו איש את רעהו כי כולם ידעו אותי, וכל אחד רואה בשורשו האיך נפשו נוטה אם לחסד או לגבורה, כי הדעת שמשם נשמות ישראל כלול מחו"ג, ובאצילות הכל אחד, לא שניא ולא אשתני, ב"ה וב"ש.

(אוצר החיים' מצוה ע"ח) מרבנו יצחק אייזיק מקאמרנא

לעתידי, בסוד (ישעיה נא ד) תורה חדשה מאתי תצא, וכל מה שדברנו עד הנה בתורה ודעת הכל הוא באצילות, אשר עדיין לא זכינו להתגלות תורה הזאת, כמבואר בלק"ת (ריש בראשית) לא דברה התורה באצילות אלא בבריאה, והתורה נקראת תורת הבריאה, כי באמת כל הנבראים ונוצרים ונעשים הם ג"כ אותיות התורה, בפנימיות וחיצונית, ואילו לא **הכה משה את הסלע הוי אולפין את אורייתא בלא ספק בלא קושיא ומחלוקת** (כ"כ בתיקוני"ז תיקון כ"א מד.), בסוד תורת אצילות, וכיון

ודעו אחיי שכל הנאצלים הכל נמשכין מתורה הקדושה, בסוד כתב ועל פה, פנימיות וחיצונית, וסוד הדעת הפנימי הוא התורה להורות הדרך, ולפעמים עומדת בכתב ולפעמים על פה, והכל אחד, ד' אחד ושמו אחד. ועיין לק"ת שמות, שיש שני דעות, בסוד (ש"א ב ג) כי אל דעות ד', והנה מציאות דעות אלו מקורן במדת ואמת, בסוד זין הבלים, ומתפשטין עד הבינה, ושם שרשן מתגלין בפה, בסוד (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפיהו, ואח"כ נעשה מהם דעת עליון דזעיר, וזה הדעת עליון יתגלה

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

קח את המשֶׁה וְהַקְהֵל אֶת הָעֵדָה אֹתָהּ וְאֶתְּרֵן אֹתָהּ וְדַבַּרְתָּם אֶל הַסֵּלַע לְעִינֵיהֶם וְנָתַן מִיַּמֵּי וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מִים מִן הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת הָעֵדָה וְאֵת בְּעִירָם (כ ח). דרכו של מרן רבינו הגאון הקדוש קודש הקדשים איש האלוקים רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע בעל ה'היכל הברכה', לנסוע לעיירות הנופש בימי הקיץ. בעיר סובראניץ שבצ'רית הונגריה, היה בעל בית אחד שהיה לו בית גדול ומרווח, ורבים מצדיקי הדור באו לנפוש אצלו בימי דקייטא. שנה אחת זכה בעל הבית הנ"ל שמרן רבינו הקדוש התאכסן אצלו על ימי הקיץ, בימי שבתו של רבינו בביתו היה ביתו בית ועד לחכמים, ותופסי התורה והחסידות הגיעו להתרבה בעפר רגלי הצדיק, ביומא דשבתא הגיעו אלפי אנשים מכל הסביבה לחוות בנועם עבודת הצדיק ולבקר בהיכלו. כשנפרד רבינו מבעל הבית הנ"ל, ולאות הכרת הטוב

(מפי הרה"ח ר' יהושע פליק גרינוואלד ז"ל ששמע מפי בעל האכסניא בעל המעשה)

הרה"ק רבי פנחס בן רבי צבי הירש הלוי הורוויץ זצ"ל בעל הפלאה ד' תמוז תקס"ה

תולדותיו ונישואיו

נולד לערך שנת תצ"א לאביו הרה"ק רבי צבי הירש הורוויץ זצ"ל רבה של טשורטקוב, מגדולי תלמידי וידידי רבינו מרן אור שבעת הימים **הבעל שם טוב** הקדוש זיע"א ומגדולי פוסקי הדור בזמנו, ולאמו מרת מלכה בת הרה"ק רבי **מרדכי** זצ"ל אב"ד **לוצק**, מגזע המהרש"ל הרמ"א ר' שאול וואהל ועוד. תחילת דרכו קבע לימודיו עם אביו הגדול, וכלשון הקדמתו לספרו הקטן 'שבת אחים': ולהיות כי תחילת לימודי הייתי משתעשע על ברכי אבי מורי הגאון ז"ל, ולאפלי לפי קוצר השגת ילדותי כאב לבן, יודע אמתתה של תורה והוא אשר פתח לי אוזן לשמוע בלימודים.

וממשיך לכתוב על נישואיו עם הרבנית מרת רחל דבורה ע"ה בתו של הרה"ק רבי **יואל הלפרין** זצ"ל אב"ד **לעשנב**, וז"ל: עד אשר הביאני לנהו אפריון יום חתונתי, באתי לנהו קודש בית חותני הרבני המופלא המנוח ענף עץ אבות מוהר"ר יואל ז"ל, בן הרב הגאון מוהר"ר ישראל, בן הרב הגאון מוהר"ר אליעזר ליפמאן ז"ל, בן הרב הגאון מוהר"ר יצחק אייזיק ז"ל הלפרין יזכרוהו' ה' לטובה, אשר קבע לי בית תלמוד אשר לא יחסר בו כל טוב.

במעלות התורה

ראשית דרכו וקנינו היה אצל אחיו הגדול הרה"ק רבי **נחום** זצ"ל, ואח"כ אצל אחיו השני הרה"ק רבי **שמעלקא מניקלשבורג** זצ"ל, וז"ל (המשך להני"ל): ולמדתי שם אצל כבוד אחי הגדול הגאון מוהר"ר נחום הלוי ז"ל ערך שנה, והוא הרגיל אותי למגרס ולעיוני והשפיע עלי מחכמתו המרובה, והנה אחרי זה שנתקבל לאב"ד כבוד אחי הני"ל, נתקשרתי בקשר של עבודת אהבה רבה ועוה מאוד, נפשי קשורה בנפשו אחי הגאון הר"ר שמעלקא ז"ל, להיות נוחים זה לזה בהלכה באהבה נפלאה כאהבת דוד ויהונתן, וללמוד השי"ס ופוסקים לעמוד על שרשי הדת, אמתה של תורה ויודותיה, ויד ה' היתה לטובה עלינו ולמדנו בהתמדה רבה כמה שנים וחפץ ה' הצליח בידינו, והצלחנו מאד בלימודינו ונתקיים בנו, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

כך עמל בתורה רבות בשנים מתוך הדחק, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ובתורה אתה עמל, וחיפש וכתב הרבה חידושי תורה כידוע. הגאון רבי **מרדכי זאב אטינגיא** זצ"ל אב"ד **לובב**, כשראה צערו ודחקו נתן לו מחצית משכר הרבנות שלו שיוכל ללמוד בהרחבה יתירה. אח"כ נתקבל לכהן ברבנות בערים וויטקוב ובלעוויץ.

בצל המגיד ממעזריטש זיע"א

ביני וביני נפגשו האחים הקדושים רבי שמעלקא ורבי פנחס עם הרה"ק רבי **אברהם מקאליסק** זצ"ל, ובהשפעתו באו לחסות בצל כנפי רבו המגיד הקדוש רבי **דוב בער ממעזריטש** זיע"א, ושניהם נסעו ביחד לשתות בצמא את תורת מלאך ה' צבאות, ולשאוב מרוח קדשו, ולרוות מבאר מים חיים, ושניהם נעשו מגדולי תלמידיו אשר המשיכו להבעיר וללהב את אש הקדוש עד ימינו

מבאר רבותינו

כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה, שלם ישלם המבער את הבערה (שמות כב.ה). רמז לו **הרב הגדול המופלא שבסנהדרין בעל הפלאה**, על ארבע גלויות, 'ומצאה קוצים' גלות מצרים ויקוצו מפני בני ישראל (שמות א.יב), ונאכל גדיש' חורבן בית ראשון שכבר נאכל בית מוקדא היוקדת, 'או הקמה' רמז לגלות יוון, 'או השדה' חורבן בית שני, 'שלם ישלם' כפל התשלומין להשלים רוחנית הקדושה בכפלים, להוציא הטמון באש אור הצפון שהיה בבית המקדש, לא ישלמו אומות העולם אלא הקב"ה.

(אוצר החיים (מצוה נ"ו דף קסג): לרבינו **יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א**)

וכן בדורנו כמה צדיקים ואורות עליונים שזכו למעלת הנבואה בתוך התפלה ולא היו בזה העולם, וראו מראות והיכלות עליונים וכל הגן עם כמה אלפים נשמות. וספרו על **הגאון הצדיק הפלאה הקדוש**, שפעם אחת התפלל מנחה בדרך על השדה ובא פרש אחד והכחו מכות אכזריות ולא הפסיק, ואחר שסיים תפילתו שאל מה זה שהכתף כואב לו מאוד, כי לא הרגיש כלל בעת תפלתו מן המכות, וכל זה זכה ע"י לימוד תורה לשמה באור עליון ושימוש צדיקים.

(שו"ת (סימן צח ז"ז סק"א) לרבינו **יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א**)

הסכמה מרבינו הגאון הקדוש שר בית זוהר רבי **אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א** ובניו הקדושים על ספר הפלאה

ב"ה קאמרנא. היום יום ב' שופטים שנת תרנ"ד ב' לחודש אלול

גם כ"ק אדמו"ר שליט"א יקח ספר אחד מהגאון הקדוש בעל המחבר הפלאה זלה"ה, א"י"ה כשיצא מבית הדפוס, במחיר אשר יושת עליו הרב המוכ"ז, ונתן מעות קדימה כנהוג, וממנו יראו וכן יעשו כל אנ"ש ויראי השם, וזכות הגאון הקדוש המחבר יעמוד להם.

הכותב בפקודת הקדוש שליט"א **קאפיל וויינפעלד**. הרב ר' **מאניש** בהה"צ שליט"א. הרב ר' **אברהם מרדכי** בהה"צ שליט"א. הרב ר' **יעקב משה** בהה"צ שליט"א. הרב ר' **פנחס נתן** בהה"צ שליט"א.

עתה. וכה המליץ המגיד על האחים הקדושים ואמר: מצאתי בית שכולו נרות רק לא היו נדלקות, וברגע ששמתי בס ניצוץ אש קטן נדלק ונתרבה האור בפעם אחת עד למאוד. בין תלמידי המגיד שנתדבקו אליו בהיותו בבית המגיד היה הרה"ק רבי **שניאור זלמן מלאדי** זצ"ל

בעל התניא.

כשהוצע רבנות ניקלשבורג ופרנקפורט לבי' האחים הקדושים ולא ידעו להחליט מי ילך לניקלשבורג ומי לפרנקפורט, נסעו להתייעץ עם רבם המגיד, ושעמדו על סף הדלת קרא המגיד בקול, ואמר הרב של ניקלשבורג יכנס ראשון כי הוא הגדול, ואח"כ ייכנס הרב של פרנקפורט כי הוא הקטן, אז ידעו מבלי לשאול, מה הוא דעת קדשו של רבם היכן כל אחד ירביץ את תורתו.

פרנקפורט

בשנת תקל"ב קיבל רבינו מקהילה העתיקה ומפוארה עיר ואם ישראל פרנקפורט את נור הרבנות, כשהגיע לעיר הגדולה השפיע מהודו על אנשי העיר והשפעתו הגדולה הוכרה בכל פינה ופינה, פיזר נתן לאביונים ועשירי העיר נתנו לו ממונם לחלק כראות עיניו, ואפילו בין גויי העיר נתקדש שמו הגדול. על אף היות מנהגי ונוסח העיר אשכנזית, מ"מ רבינו לעצמו לא שינה ממה שניקן בבית המגיד הקדוש, והתפלל נוסח ספרד הנוסח הקדוש שבירר לנו רבינו אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א עפ"י מרן האר"י הקדוש, כעדות תלמידו הרה"ק רבי **משה סופר** זצ"ל בעל החתם סופר (או"ח ט"ו). בסוף ימיו הנצו נגע ההשכלה במדינה הזאת, קם כארי ללחום נגדיהם וספרי הלעג שהוציאו, ובסוף ימיו החריס את בית ספרם והוציאם מכרם בית ישראל.

ספריו הקדושים

תוכחת מוסר דרשותיו נגד תרגום התורה ע"י מנדלסון שר"י. **הפלאה** המחולק לג' עניינים: א' **כתובה** חידושי הלכה ואגדה על מסכת כתובות. ב' **המקנה** חידושי הלכה ואגדה על מסכת קדושין. ג' **פנים יפות** ספרו הקדוש על דרך הפרד"ס והחסידות על חמשה חומשי תורה, מובא חידושי תורה ששמעו מרבו המגיד הקדוש. אח"כ נדפס ממנו ספר **הפלאה** על שאר מסכתות השי"ס, וכן **פנים יפות** על הגדה של פסח ותהילים. **נתיבות לשבת** חידושים על שו"ע אבן העזר. ספריו הקדושים נתחבבו על לומדי התורה ונהפכו לנכסי צאן ברזל בקרב לומדי התורה ועוסקיה.

הסתלקותו

ביום ב' ד' תמוז שנת תקס"ה אחר שהרביץ תורה והקים הדת על תילה בעיר פרנקפורט שלוש שנים, נתבקש לשיבה של מעלה, וכעדות הרה"ק רבי **ישראל המגיד מקו"ניץ** זצ"ל, שבאמת מלאו כבר שנותיו בשנת תקל"ב, אך צדיק כמוהו המציא לו עצה, ונעשה לרב בפרנקפורט, ונתחדשו לו הרבה דברים בעבודת ה', והוכרחו להעניק לו מן השמים עוד שנות חיים. כבוד גדול עשו לו במותו ונטמן בבית החיים בעיר פרנקפורט, ומציבה גדולה בתוארים גדולים הקימו על קברו.

השאר אחריו: בנו רבי **צבי הירש** שמילא מקומו, בנו רבי **מאיר יעקב** שנפטר בצעירותו, בנותיו: אשת רבי **אברהם חיים מזלוטשוב** בעל ה'אורח לחיים', ואשת רבי **צבי יהושע** בן אחיו הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל.

קול רנה וישועה באהלי צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ברוך שיר ושבחה משגריץ אנו ברכת מזל"א טבא וגדיא יאה כוס מלא ברכאין עילאין קדישין קדם הוד מעלת עטרת תפארת ראשינו ותפארתנו

כ"ק מרן עט"ר אדמו"ר שליט"א

לרגל שמחת נישואי נכדו הבה"ח ישראל יצחק אשכנזי נ"י

בן הדב"צ הרה"ג רבי יהושע אשכנזי שליט"א בן הגה"צ המפ"ר רבי אלימלך אשכנזי שליט"א אב"ד מעלברן

עב"ג בת הרה"ג רבי יצחק מאור ווייס שליט"א בן הגה"צ גאב"ד מונטריאול שליט"א והתן הגה"צ ראש ישיבת אוהל שמעון ערלוי שליט"א

והברכה אחת היא לסבים הדגולים כ"ק אדמו"ר מערלוי שליט"א והגה"צ גאב"ד ציריך שליט"א

תערב נא עתירתנו קדם נורא עלילה שהזיווג יעלה יפה יפה בדרך התורה והיראה בדרכי אבותינו רבותינו הקדושים מצקי ארץ אלבטן

ויזכה כ"ק רבינו שליט"א לרוות מהם ומכל יוצ"ה מלאו חופניים נהת דקדושה לאורך ימים ושנות חיים.